

Kibirleniyorum

Kimsenin beni egoist, kinli biri olarak düşünmesini istemem ama bazı düşüncelerim dışardan gerçekten böyle gözüküyor. Karakter konusunda kendini geliştirmeyen insanları gördükçe kendimi onlardan üstün görüyorum. Gerçek sorunlarla ilgilenip gerçek çözümler bulmaya çalışıyorum. Başaramasamda deniyorum. En azından gerçek sorunlarımı farkındayım. Hayattaki tek derdim sosyal medyadaki takipçi sayım değil.Örneklendirmek bile saçma geliyor.. Prim yapmak adına hayata dair nötr/mutlu olupta üzgün gibi gözüküyorum. Havalı olmak(olduğumu sanmak) adına elimden gelen her şeyi yapmıyorum. Özetle mantıklı bir insan olmayı seviyorum. Hayatım o seviyesi düşük insanlardan daha kötü belki, belki daha çok düşündüğüm için sorun yaşıyorum ama bu bir problem değil. En azından gerçek şeyler yaşıyorum.

“durmadım ben, sinirimden çatlamıştım

belki de epeyi kinciydim ama ruhumu satmamıştım

başta havalı olmak için yapmadığım kalmadıysa da

çabuk toparlandım ve arkama bakmadım hiç”

Tek odalı mağarama doğru gitmek için hareket ettiğimde televizyonun açık olduğunu fark ettim. Aşk kelimesini duydum, sadece aşk duydum ve kafamda onlarca fikrin darmadağın olmasıyla irkildim. Dizilerde, filmlerde, youtube üzerinde vs vs fikir aşılanaabilecek her platformda aşık olmak zorunda olduğumuz fikrini aşıyorlar. Herkesin neden bir aşk hikayesi var? aşk tam olarak nedir?

Kafamı en çok karıştırabilen kavramlardan bir tanesi aşk oldu hep, açıklamada hep çok zorlandım. Adnan Yücel aşk'ı hep bir kavgaya benzetmiştir, Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek başlıklı şiirinde bu fazlasıyla anlaşılabilir bir durum.

Aşık olunur mu bilmiyorum ama aşk ile sevebilir. Bu konuyu ileride daha uzun düşünmeyi planlayıp anahtarımı çeviriyorum, odama giriyorum.

Çatı katı tek odalı mağaramda bir değişiklik vardı, şehrin bunalımına açılan tahta ve panjurlu pencereden içeri kuş girmişti. İçerisini dağıtmıştı, korkmuş gibiydi ama dışarıda çıkamıyordu. Anlamadım. Ama dondum kaldım, hareket edemedim.Nilgün Marmara'nın "öyle güzelsin ki, kuş

koysunlar yoluna" dizeleri aklıma geldi ilk. Kuşları hep çok farklı görmüşümdür, özgürlüğün ve mantığında sembolü gibi.Dünya üzerindeki herhangi bir yere gidebilme özgürlüğü var fakat gitmiyor, canını ve sürüsünü bırakmamak için. Olması gerekende bu değil mi? Hayatımızı mantık yolunda ilerletmek. Bu düşüncelerime bir son verip acilen tüm dünya özgürlüğündeyken benim son kalan yemeklerime göz koyan kuşu dışarı çıkartmam gerek.Ece ayhanın dizelerini mırıldanıp kuşa doğru koştum.

"hiç birbirine çarpan kuş gördün mü

havada.

ama insanoğluna gelince üstelik yerde,

neler olduğunu

biliyorsun."

(Ece Ayhan)

Bir anda kendimi bulduğum kahvecide kahvemi yudumlamaya başladım. Aslında o kahvecinin gerçekten olmadığını ve oraya ışınlanmadığımı farkındaydım ama böyle durumlarda ya çok şaşırmış gibi yapmanız gerekiyor yada hiç şaşırmamış gibi yapmanız. Tabii depresifliğimden kaynaklı olarak üşenip hiç şaşırmamayı seçtim ve kahvemi tekrar tekrar tekrar yudumladım. Yan tarafımdaki masada üç erkek var. Üç erkekten iki tanesi harıl harıl telefonları ile uğraşıyorlar, öyle ki terliyorlar ve bulduğum kahvecide klima var. Diğerinin önünde bir kitap açılı ve kapıdan girip çıkan insanlara bir hasret ile bakıyor.Bir iç çekiyor, uzun bir iç. Daha çok dikkat çekmek istercesine, dikkat çekmeye çalışıyor. O aldığı nefes ile beraber hayatı boyunca insanlara iyilik yapmış, sevgi göstermiş ama bunlara karşılık olarak aldığı şeylerin sadece kin ve nefretten ibaret olduğunu hissettiriyor. O gence çok üzülüyorum ve yanına gidip okuduğu kitaptan konuşmayı planlıyorum. O gencin gözlerinin içindeki hüznü gördüm ama yüzüne bakmadım, önce önündeki kitabın ismine göz gezdirdim ayağa kalktığımda. Günah(y)dın yazıyordu. bu gibi durumlarda sakın olmayı tercih ettiğimi söylemişim ve hiçbir şey olmamış gibi gencin yüzünü incelemeye başladım. Sakindim ama içim köpürüyordu, o bendim. İrkilerek uyanıp kendime Günah(y)dın dedim. Kalbim sesli atıyordu fakat kendimi sakın olduğuma inandırmak istemişim.

Uyandım ama hava karanlıktı, hep rahatsız olurum bu durumdan. Yüzyıllardır varlığımız, bedenimiz yaşadığımız dünyaya adapte olmaya çalıştı, eğlendikleri şeyler değişti, güldüğü şeyler değişti,

sevdiği korktuğu vs vs. Varlığımız, olduğundan beri geceleri uyuyup gündüzleri çalışmayı kendine düstur edinmiş ve vücudumuz bu yönde adapte olmuş. Gece bana daha çekici geliyor. Geceyi ölüme benzetiyorum, yok oluşa.

İsmet Özel “Bulantı mı ölüm müdür yaklaşan” Adlı şiirinde şu mısraları sıralıyor.

İndir bayraklarını, kalbim

Yeter çarpıştığımız,

Ömrümü noktala artık.

Ödlek diyemezler bize

Elimizin erdiğince yaşadık.

(İsmet Özel)

Özellikle son mısra. Yaşamak istediğimiz tüm ütopylar gerçekleşirse yıllar sonra bir gün, mutlu ve huzurlu bir hayatın ardından (veya tam zıttı, asla mutlu olamadan ve asla huzura kavuşamadan(hoş, bunların hepsi hayat’a ve olanlara nasıl baktığımızla alâkalı)) şu son mısrayı kullanabilecek miyiz?

Velevki kullandık, yaşam sevdası bu kadar önemsiz mi? insan refleksleri daha önce hiç ölüm tehlikesi yaşamadan bile olası bir zarar alma durumunda bu zararı engellemek üzerine hareket ediyor. bu durum kafamı karıştırdı, bir sigara yaktım. İçtiğim sigara da beni her nefeste öldürüyordu, fakat geçen her saniye de öldürüyordur, attığım her adım, ağızımdan çıkan her kelime....

Velevki kullanamadık, yaşam doyumsuzluk mu? Asla oh be, sonunda hayatta istediğim her şeye eriştim temelinde bir tümce kuramayacak mıyız? Bu kafamı karıştıran durumlardan birtanesi daha.

Kafam karışık, acıkmıştım. Kalkıp sigara içtim ve doydum. Keşke bilgiye olan açlığımda bu kadar basit olsaydı, hayat düşündüğümüz kadar basit değil. Tekrar uyudum. Ağladım, ağlayabildim.